

The background of the cover is a dramatic, dark landscape. A woman with long dark hair, wearing a black, off-the-shoulder, long-sleeved gown with a full skirt, stands in the foreground. She is looking down and to her right, holding the hem of her dress. The ground is a reddish-brown, sandy or dusty terrain. In the background, there is a single, dark, leafy tree under a heavy, dark, and stormy sky. The overall mood is somber and mysterious.

LUSY ADAMS

BEZ ŽIVOTA

MACKENZIE SINCLAIR 3

BEZ ŽIVOTA

MACKENZIE SINCLAIR 3

LUSY ADAMS

OBSAH

1. CO VZALO MOŘE
2. ZBLOUDILÉ DUŠE
3. POUTA
4. K JAKO KATASTROFA
5. V ZAJETÍ LESA
6. ČERNÁ LISTINA
7. ZATMĚNÍ MYSLI
8. PŘÍLIŠ BLÍZKO
9. NEPŘÍTEL MÉHO NEPŘÍTELE
10. NA HRANICI SVĚTŮ
11. STŘEPY
12. OBRANY
13. TENKÁ DĚLICÍ LINIE
14. SKOŘÁPKY
15. HLAVNÍ PODEZŘELÝ
16. PŘÍZRAKY
17. ZMĚNA PLÁNU
18. ZTRÁTY A NÁLEZY
19. NETRADIČNÍ PROSTŘEDKY
20. POD KŮŽÍ
21. KRAJINA STÍNŮ
22. PEKLO
23. SČÍTÁNÍ OBĚTÍ
24. DRUHÁ ŠANCE

Knihy Lusy Adams

O autorce

CO VZALO MOŘE

Po zádech mi přejel mráz, když se přede mnou nečekaně zjevil duch. Poplašeně jsem nadskočila. Nebyl to Zeke Olinsky, zavražděný syn předsedy Nejvyšší čarodějné rady, který se ke mně během mého pobytu v Římě nějak připoutal a teď mě doprovázel na každém kroku. Nevypadal ani jako žádný z duchů, se kterými jsem se zatím setkala. Jejich těla se jevila hmotná, nenesla na sobě ani náznak znetvoření, ke kterému během jejich posledních okamžiků mnohdy nepochybně došlo. Nebýt bledé pleti a mrtvolného chladu, jenž je doprovázel, by se snadno dali zaměnit se živými.

Muž přede mnou připomínal spíš duchy z televize. Byl prakticky průhledný, kolem krku omotané chaluhy a obličej nateklý do groteskních rozměrů. Otevřel ústa a pokusil se promluvit. Vyšel z něj jen proud vody.

Instinktivně jsem couvla, přestože se mě přízračná tekutina nemohla dotknout. Kolemjdoucí dvojice žen v letních šatech se na mě příkře podívala. Nevšímal jsem si jich. Byla polovina května, teploty v Monaku přes den dosahovaly dvaceti stupňů a já se po městě producírovala v zimní bundě. Už jsem si zvykla, že se na mě lidi divně koukali. Ale vážně jsem si přála, abych měla svůj díl potíží vybraný nejméně na dvě desetiletí dopředu. Posledních několik týdnů bylo... Nenapadal mě dostatečně silný výraz. Osud mi házel pod nohy jeden klacek za druhým a ze všech sil se mě snažil srazit k zemi. Překonat všechny překážky si vyžádalo hodně úsilí, obětí a pomoci od mých přátel. Ale zvládla jsem to. Osvobodila jsem se – od falešných obvinění, děsivé kletby i přízraků minulosti. Moje zlomené srdce

se začalo hojit a co víc, konečně jsem mohla opustit (domnělé) vyhnanství v Evropě.

No, teoreticky. Prakticky jsem už skoro dva týdny tvrdla v Monaku a čerpala nucené zdravotní volno, které mi mělo poskytnout příležitost se fyzicky i mentálně zotavit z událostí v Římě. Můj odjezd byl pořád v nedohlednu.

Slawomir Olinsky, Zekův otec, mi jako odměnu za pomoc při odhalení zrádkyně v jejich středu sice přislíbil návrat do Washingtonu, oficiální cestou to ale ještě neprošlo. Měl plné ruce práce s tím, aby pravdu o Roselle Lagorio a jejím vražedném řádění před dvaceti lety (během kterého přišli o život i jeho syn a můj dědeček) udržel pod pokličkou, a na papírování mu zřejmě nezbyval čas. Po skandálu s Charnellem LeBlancem, předchozím, rovněž zkorumpovaným členem Rady, z jehož smrti jsem byla křivě obviněna, utrpěla jejich pověst silnou ránu. Další už by neustáli. Moje maličkost šla tudíž stranou.

Doufala jsem, že jakmile jmenují nové dva členy a Rada bude opět v plném počtu, uklidní se situace natolik, aby Slawomir dodržel své slovo a poslal mě zpět domů. I když asi nebylo kam spěchat. Během pobytu v Evropě jsem znovu dostala své přezdívkce chodící pohromy. Moji milující spolupracovníci se budou moct přetrhout, aby mi v tom vymáchali nos.

Duch ze sebe vychrlil další proud vody, vztáhl ke mně ruku a koulel očima v tiché žádosti o pomoc. Rozum mi radil ho ignorovat. Srdce to nedokázalo. Nemohla jsem ho nechat na věčnost trpět v tak zuboženém stavu, aniž bych se aspoň pokusila mu pomoci.

Potlačila jsem strach i odpor, které mi svíraly žaludek, a lépe si ducha prohlédla. Jeho znetvořená tvář mi nic neříkala, zakalené oči v ní se mi ale zdály povědomé. Dívaly se na mě s důvěrnou známostí, žadonily, abych je poznala.

Zalapala jsem po dechu. Jakmile jsem si k očím domyslela barvu, dokázala jsem k nim přiřadit i obličej. „Abelarde?“

Když se po magickém předvolání nedostavil k mému soudu, všichni si odvodili, že byl po smrti. Tehdy jsem neměla čas přemítat nad tím, co se mu stalo. Preferovala bych zůstat v nevědomosti.

Při zvuku toho jména se mu rozšířily zorničky. Horlivě zakýval hlavou a znovu otevřel pusu. Opět z ní vyšla pouze voda.

„Omlouvám se, ale nerozumím vám.“

Další proud vody.

„Potřebuji slova, Abelarde.“ Lidé na ulici se po mně začali otáčet. Vydolovala jsem z kabelky telefon a přitiskla si ho k uchu, abych nevypadala jako naprostý šílenec. Nepotřebovala jsem, aby na mě nějaký horlivý místní zavolal policii. „Pokuste se mluvit srozumitelně, prosím.“

Frustrovaně máchl rukama a vychrlil na mě nový příval průzračné vody.

Takže jinak. Kývnutím hlavy jsem mu naznačila, aby mě následoval, a sestoupila na pláž, která byla vzhledem k pozdní hodině prakticky prázdná a poskytovala nám iluzi soukromí. Zula jsem si boty a vešla na písek, držela jsem se ale tak daleko od vody, jak to jen šlo. Od chvíle, co jsem srovnala svůj dluh vůči mořským pannám, které mi před mnoha lety zachránily život, jsem volání moře neslyšela, ale nehodlala jsem nic riskovat. Mořské panny neměly suchozemce v lásce ani za normálních okolností, ale po tom, co kvůli mně Evarne musela svědčit u soudu a přiznat se k vraždě Charnella (což se neobešlo bez potrestání), jsem se pravděpodobně nacházela na první příčce jejich černé listiny.

Ušla jsem ještě pár kroků od promenády a zastavila. „Zeku.“

Objevil se s širokým úsměvem, vysoký a vytáhlý, na sobě úzké černé džíny, červenou kostkovanou košili a pod ní vybledlé tričko s obrázkem nějaké dávno zapomenuté skupiny. Čupřina hnědých vlnitých vlasů mu spadala do čela a zvýrazňovala oříškovou barvu jeho očí.

Všiml si mé společnosti a úsměv ho přešel. Něco zamumlal, zřejmě polsky, protože jsem nerozuměla ani slovu. Jeho tón ale prozrazoval, že se jednalo o zaklení. Střelila jsem po něm káravým pohledem.

Rozpačitě se ošil a posunul si hranaté brýle výš po pihatém nose. „Promiň.“ Jeho silný středoevropský přízvuk a chlapecká roztomilost mi zabraňovaly se na něj zlobit. Když ho Rosella před téměř dvaceti lety zavraždila, byl ještě o pár let mladší než teď já. Od té doby trčel uvězněný v tomto světě, neschopný pohnout se dál. Posledních pár dní mi připadalo, že mě to trápilo podstatně víc než jeho.

Přítomnost dvou duchů se do mě opírala jako studený vítr, mrazila mě až do morku kostí. Přitáhla jsem si bundu víc k tělu a kývla bradou směrem k Abelardovi. „Víš, proč vypadá tak...“

„Děsně?“ doplnil Zeke. Rychle se obrátil na druhého ducha a nervózně se pousmál. „Bez urážky, pane.“

Abelard cosi zachrčel. Měřil aspoň metr osmdesát, Zekovi ale sahal jen po nos. Zeke se musel sklonit ve snaze lépe mu porozumět.

„Je slabý, protože je příliš daleko od své kotvy.“

To nevysvětlovalo jeho děsivý vzhled. Otevřela jsem pusu, abych se na to zeptala, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela. Vlastně jsem to vědět nechtěla.

Zeke dál naslouchal Abelardovu chrčení, obočí stažené. „Myslím, že chce, abys ho našla.“

„Ty mu rozumíš?“

Pokrčil rameny. „Trochu. Mluví francouzsky, znám jen základy.“

„Najít ho jako...“ Čelist mi poklesla. Nevěřicně jsem se obrátila na Abelarda. „Mám najít vaše tělo? Proto jste tady?“

Horlivě přikývl. Působilo to dost groteskně, jelikož jeho hlava vypadala jako nedofouknutý míč.

„Proč bych to dělala?“ Nechtěla jsem znít tak ostře, ale neměla jsem jediný důvod, proč mu prokazovat laskavost. Kvůli němu a Charnellovi jsem si peklem na zemi prošla nejen já, ale i spousta nevinných stvoření, která nutili bojovat o život během gladiátorských zápasů. „Dostal jste, o co jste si koledoval. Říká se tomu karma.“

Další vodní záplava. Zeke mi ji ochotně přeložil. „Prý to nechtěl. Charnell ho nutil.“

Nedokázala jsem si zabránit v úšklebku. Samozřejmě že si bude hrát na nevinátka. Nezbyl nikdo, kdo by jeho slova mohl vyvrátit. Chtěla jsem mu říct, ať si trhne, ale v jeho pohledu se odráželo něco čistého, skutečného. Ten stín výčitek mě přiměl uvěřit. Možná byl v celé věci namočený až po uši, ale o ničem nerozhodoval. Byl pouhým pěšákem, další z dlouhé řady obětí Charnella LeBlanca. Za jeho hříchy už se mu dostalo náležitého potrestání. Nezasloužil si zůstat tu uvězněný na věčnost.

Vnitřnosti mi sevřelo naléhavé nutkání, každá buňka těla mě ponoukala konat. Jenže co jsem mohla dělat? Jak jsem měla najít Abelardovo tělo? „Víte, kde... kde mám hledat?“

Tentokrát jsem Zeka nepotřebovala. Abelard ze sebe vysoukal jediné slovo, kterému jsem rozuměla i já. „Panny.“

Unikla mi tichá nadávka. Abelard zmizel, utekl, než jsem si to mohla rozmyslet a poslat ho i s tou jeho šílenou žádostí do háje. Byla to dost chabá strategie, protože teď mi nic nebránilo v tom otočit se na patě a odejít, zapomenout na něj. Jeho kotva ležela někde na dně moře, nemohl mě následovat.

Nedokázala jsem se přimět k pohybu. I kdyby vedle mě nestál Zeke a zpoza brýlí na mě neupíral nejistý pohled, nesvedla bych Abelardovu

prosbu o záchranu nechat nevyslyšenou. Jistě, nechtěla jsem, aby si Zeke myslel, že kdybych někdy dostala šanci osvobodit i jeho, taky bych se na něj vykašlala, protože by to bylo jednodušší. Hlavním důvodem ale byla ta nutková potřeba Abelarda osvobodit. Nedokázala jsem ji vysvětlit, ale věděla jsem, že jsem mu *musela* pomoci – ať bude cena jakákoli.

Zhluboka jsem se nadechla a schovala do kabelky mobil, který jsem stále držela. Tu jsem pak společně s botami upustila do písku. Bunda následovala.

Zeke se trochu napřímil, jak mu z ramenou spadl neviditelný balvan. Povzbudivě se pousmál. „Pohlídám ti to.“

Neptala jsem se, jak to chtěl udělat, když neměl hmotné tělo, a jen na něj vděčně kývla. Vykročila jsem k moři, pomalu ukrajovala vzdálenost k vlnám, srdce až v krku. Zastavila jsem na hranici, kde písek omývaly vlny, a snažila se sebrat odvalu učinit poslední krok. Moře přede mnou bylo tmavomodré, přikryté blížící se nocí. Ta zdánlivě nekonečná masa vody mě děsila. Připomínala mi jak traumatický zážitek z dětství, kdy jsem se málem utopila, tak vše špatné, co se za posledních pár týdnů událo. Sotva jsem se z toho vzpamatovala a teď jsem tu stála a koledovala si o další problémy. Hloupá, nepoučitelná Mac.

S výdechem jsem udělala poslední krok. Zaštípala mě chodidla – chladem vody i přítomností magie, která se v ní skrývala. Byla stará a podivná, podrážděná mou přítomností. Zdravý rozum mě nabádal vzít do zaječích a nikdy se nevracet. Postoupila jsem dál, nechala neklidné moře omývat mi kotníky, lýtky, kolena... Zastavila jsem, až když mi voda sahala skoro po pás. Vytěsnila jsem z mysli strach a soustředila se na jedinou myšlenku. Poslala jsem po vlnách vzkaz.

Přijďte.

Moře zneklidnělo, sílí vlny se mě pokoušely vyhnat na pevninu. Nenechala jsem se zastrašit. Stála jsem tam, nehybná a pokorná, ignorujíc chlad, který se mě snažil pozřít. Mohlo uběhnout možná deset minut, když se nad hladinou dva metry přede mnou vynořila hlava ženy. Ty fialkové oči a vlasy totožné barvy jsem okamžitě poznala. Byla to stejná mořská panna, která mi skoro před měsícem dala za úkol najít a osvobodit Evarne.

„Ty máš tedy odvalu,“ zasyčela. „Volat na nás jako na psy. Řekni mi jediný důvod, proč bych tě neměla rovnou stáhnout do hlubin.“

Srdce mi vynechalo úder. Jo, tak to jsem úplně nedomyslela. „Potřebuji si promluvit a jiný kontakt na vás nemám. Omlouvám se, pokud jsem vás

nějak urazila.“

Ta dvě slůvka zapůsobila jako magická formule. Ohrnula nos a odhalila zuby v nespokojeném úšklebku. „Omluva se přijímá. Tak ven s tím, co po nás ještě chceš? Tvůj dluh je splacený, už tě nic nesvazuje – na rozdíl od některých.“

Těžce jsem polkla a na vteřinu zapomněla na důvod, proč jsem ji zavolala. „Je Evarne v pořádku?“

Když jsem ji viděla naposledy, vatikánské strážce ji odváděly do zadržovací cely, kde měla čekat na potrestání za vraždu Charnella. Její výpověď zvrátila průběh mého procesu a dost možná mi zachránila život. Přestože jsme se nerozešly zrovna v dobrém, protože ke spolupráci byla donucena Kanem, paličatým lovcem, který se mi snažil pomoci, nechtěla jsem, aby se jí něco stalo. Už si vytrpěla dost.

„Je našťvaná.“ To se dalo očekávat. „Ale živá a volná.“

„Rada ji nechala jít?“

„Pod hrozbou smrti ji vykázali z pevniny.“

„Navždycky?“

„Na tisíc let. To je dost dlouho, abychom jí dostaly z hlavy všechny nesmysly.“

Překvapeně jsem vykulila oči. „Chce se vrátit na zem?“ Po všem, co se jí tady přihodilo?

Mořská panna si unaveně povzdechla. „Je nepoučitelná. Ale je zase s námi a na ničem jiném nezáleží. Jsme vděčné, že jsi nám ji navrátila.“

Zpozorněla jsem, když jsem vycítila svou šanci. „Jak moc vděčné?“

„Kam směřuješ, čarodějko?“

„Prokázala jsem vám službu, na oplátku bych teď potřebovala jednu od vás.“

„Nic ti nedlužíme.“

„Já vím.“

„Toužíš se snad znovu zadlužit ty nám?“

„Ne. Byl by to od vás... projev dobré vůle. Laskavost.“

Chvilku nad tím přemýšlela. „Oč žádáš?“

„Někde na vašem území se nachází tělo Abelarda Prideauxe. Chci, abyste mi ho pomohly najít.“

Rozesmála se. Její smích zněl jako chechot racka, naháněl mi husí kůži. „Víme přesně, kde se jeho tělo nachází – slouží jako potrava pro ryby v zahradách našeho paláce.“

„Vy jste ho...?“ S tím jsem taky nepočítala.

„Zneužíval naši sestru,“ zasyčela. „Dojil ji jako krávu, a když se věci zvrty, předhodil ji vlkům. Snažil se prchnout na jachtě, hlupák. Nemohly jsme ho nechat uniknout bez trestu.“ Propalovala mě pohledem, vyzývala mě, abych se jí pokusila protivit, z něčeho ji obvinít.

Přikývla jsem. „Rozumím.“ Přestože jsem s jejich jednáním nesouhlasila, dokázala jsem pochopit, proč jim připadalo oprávněné. „Udělalyste, co jste považovaly za správné. Já se snažím o to samé.“

Podezíravě si mě přeměřila. „K čemu ti bude jeho tělo?“

„Aby se mohlo náležitě pohřbít.“

„Ten mizera si nezaslouží...“

„Svou pomstu jste dostaly,“ přerušila jsem ji. „Už vám ani nikomu dalšímu nemůže ublížit. Na tomto světě za svoje zločiny zaplatil. Je načase nechat ho přejít na druhou stranu, aby za ně mohl pykat i tam.“ Vařila jsem z vody. Netušila jsem, co se s námi stane po smrti, jestli skutečně existoval onen svět, kde naše duše soudili dle jejich zásluh a prohřešků.

Musela vědět víc než já, protože se zešíroka zašklebila. „Fajn. Chceš tělo?“ Z jejího temného tónu mě mrazilo v zádech. „Máš ho mít.“

Ponořila se do vody, mávla ocasem a zmizela ve vlnách. Když jsem zamířila z vody, nemohla jsem se zbavit pocitu, že jsem zrovna udělala hroznou chybu.

ZBLOUDILÉ DUŠE

Ještě té noci vyplavilo moře Abelardovo tělo na pláž – a dvacet dalších k tomu. Objevil je první ranní běžec. Zalarmovaná policie sice okamžitě uzavřela místo činu, ale tu hroznou novinku se jim ututlat nepodařilo. Zpráva obletěla Monako jako požár, přitáhla pozornost médií i široké veřejnosti.

Držela jsem se stranou od hloučku zvědavců, kteří sledovali policisty pobíhající po písku, Abelarda po boku. Přestože jeho tělo bylo znetvořené k nepoznání, jakožto majitel prosperujícího kasina platil v Monaku za známou (v současnosti nejspíš pohřešovanou) osobu. Nemohlo trvat dlouho, než ho zdejší autority identifikují, a jakmile případ prošetří, i náležitě pohřbí. Pochybovala jsem, že stejné štěstí budou mít i ti ostatní ubožáci, které mi panny poslaly.

S těžkým povzdechem jsem se obrátila na Abelarda, který opět vypadal jako uhlazený elegán na prahu padesátky. Brala jsem to jako dobré znamení. „Je čas jít.“

„Mnohokrát děkuji, nebýt tebe...“ Zavrtěl hlavou. „Vím, že to nic neznamená, ale omlouvám se. Situace se vymkla kontrole. Nikdo neměl přijít k úhoně.“

Jenom jejich gladiátoři, ale na těch nezáleželo. Byly to nestvůry. „Zkuste být v příštím životě lepším člověkem.“

V očích mu zajiskřila naděje. „Myslíš, že dostanu druhou šanci?“

„Pokud ano, dobře ji využijte. Mám tušení, že další už nepřijde.“

S pokojným, smířeným výrazem přikývl a upřel pohled někam za mě. „Je tady.“

Ohlédla jsem se. Nikdo tam nebyl. „Kdo?“

„Sbohem, Mackenzie.“

Koutkem oka jsem zachytila pohyb, kolem mě se mihl stín. Abelard zmizel v oslňujícím záblesku světla.

Zbylé dvě desítky duchů zůstaly. Do té chvíle bezcílně bloumali po pláži, nikomu a ničemu nevěnovali pozornost. Teď všichni do jednoho obrátili hlavu ke mně. Otřásla jsem se a odvrátila se od nich, předstírala, že jsem je neviděla. Příliš pozdě. Mrtvolný chlad mě sevřel v mrazivém objetí, jak mě duchové obklopili. Dychtivě na mě hleděli, prosebně natahovali ruce. Stále dokola šeptali jediné slovo.

Pomoc.

Objala jsem se pažemi, zuby zaťaté, jak jsem se snažila ovládnout bolest. Jejich tichá prosba mi rezonovala v hlavě, rozeznávala ji jako zvonici, zabodávala se mi do mozku. Nedalo se před ní utéct. Mohla jsem se dál pokoušet vzdorovat, dokud mě bolest nezlomí, nebo se podvolit jejich žádosti a zachránit si zdravý rozum. Ani jedna z těch možností se mi nezamlouvala.

Ignorovala jsem bolest a hrdě se napřímila. Čert aby mě vzal, jestli se nechám šikanovat duchy.

„Dost,“ přikázala jsem skrz zaťaté zuby. Něco uvnitř mě se pohnulo a s naštváním zavrčením vyrazilo ven.

Mrtví zmizeli a chlad, který mě svíral, pominul tak náhle, že se mi podlomila kolena. Kolem pasu mě chytily něčí ruce a udržely mě na nohou.

„Můžeš mi vysvětlit,“ ozval se mi u ucha rozhněvaný mužský hlas se silným francouzským přízvukem, „co tady sakra děláš?“

Okamžitě jsem se z jeho sevření vymanila. Kdybych tušila, že mým zachráncem byl Louie Dupont, můj bývalý kolega z monacké pobočky METLY, radši bych si narazila kostrč o zem. Ten namyšlený zmetek mě očerňoval u soudu, kde mi šlo o život, čistě kvůli raněnému egu. Pro lidi jako on měli v pekle vyhrazený zvláštní úsek. „Možná nejsme v Americe, ale pokud vím, i toto je svobodná země. Můžu se pohybovat, kde se mi zlíbí.“

„A čirou náhodou sis vybrala pláž plnou mrtvol.“

Pokřčila jsem rameny. „No tak jsem zvědavá. Zažaluj mě.“

Hnědé oči se mu podrážděně zaleskly. Jako vždy na sobě měl dokonale sladěné značkové oblečení, černé vlasy uhlazené a tváře čerstvě oholené,

ale v jeho výrazu se odráželo cosi divokého, co jasně kontrastovalo s jeho přehnaně opečovávaným zevnějškem. „S kým jsi to mluvila?“

Odhrnula jsem si vlasy stranou, abych odhalila sluchátko. Dneska jsem přišla připravená. „Telefonovala jsem. Ne že by ti do toho něco bylo.“

„Pěkně kecáš.“

„Mysli si, co chceš. Je mi to fuk.“

Vyrazila jsem pryč, ale zastoupil mi cestu. „Vidíš je, že?“

„Ta těla? Jo, nejsem slepá.“

„Duchy,“ upřesnil. „Nejspíš je jich tu hezká řádka. Ty mrtvolky hnily na dně oceánu bůh ví jak dlouho, pochybuji, že někdo z těch nebožáků došel pokoje.“

Podářilo se mi zachovat neutrální výraz, i když vše uvnitř mě křičelo na poplach. „Tak to opravdu netuším.“

„Vím, že je vidíš. Pozoroval jsem tě od chvíle, co jsi přišla.“ Kývl k pláži před námi. „Předpokládám, že za ten bordel můžu poděkovat tobě.“

„Věř tomu nebo ne, ale nemám prsty v každém průšvih, co se v Monaku přihodí.“

Dlouho si mě mlčky měřil, snažil se prokouknout moji lež. Dala jsem si zablešeně záležet, aby se mu to nepovedlo.

„Možná ne,“ připustil nakonec. „Ale stejně mi pomůžeš tu pohromu napravit, než se vymkne kontrole.“

Jeho neochvějné sebejistotě jsem se musela zasmát. „Proč bych ti měla jakkoli pomáhat? Chtěl jsi mě nechat popravit.“

Odhalil zuby v rádoby sladkém úsměvu. „Věděla jsi, že Jean Huppert před dvěma dny rezignoval? Po té frašce, ve kterou se změnilo tvoje stíhání, se mentálně zhroutil.“

Ztuhla jsem. Julienův nástupce vypadal během výslechu u soudu poněkud sešle, to ano, ale že na tom byl až tak špatně? Potlačila jsem šok a probodla ho pohledem. „Nechápu, co to s tím má společného.“

„Jakožto služebně nejstaršího zaměstnance zdejší pobočky mě jmenovali dočasným vedoucím.“

„Gratuluji. Konečně nemusíš nikomu lézt do zadku.“

Jeho samolibý výraz se změnil v podrážděnou grimasu. „Zřejmě si neuvědomuješ, co to znamená.“ O krok se přiblížil a sklonil se, aby se mi mohl podívat do očí. Měla jsem na sobě sportovní oblečení a tenisky, takže mě skoro o hlavu převyšoval. „Tvé převelení zpět do Washingtonu musí

projít přes můj stůl, *Mackenzie*. Můžu tě ujistit, že dokud ten bordel neuklidíš, nikam se nehneš.“

Zařala jsem pěsti, abych ovládla nutkání vrazit mu facku. Co si o sobě krucinál myslel? „Nemáš právo mě tu držet.“

„Ne, ale autority mají momentálně jiné starosti než je tvoje maličkost. Může trvat celé týdny, než si všimnou, že tu pořád trčíš. Takže být sebou, dám se do práce. Nebo budeme mít spoustu času napravit naše špatné vztahy.“

Trvalo další dvě hodiny, než policie ohledala místo činu. Abych se vyhnula nechtěné pozornosti, přesunula jsem se do restaurace přes ulici a nenápadně je pozorovala, zatímco jsem se šťourala ve snídani. Ačkoli jsem měla nezvykle velký apetit, chuť mě přešla.

Jakmile muži zákona odjeli, vrátila jsem se na již téměř vylištěnou kolonádu, abych si pláž lépe prohlédla. Dobrých třicet metrů délky ohraničovala policejní páska. Vyplavená těla dávno odvezli, jejich polohu teď označovaly červené vlaječky. Z jejich množství se mi zvedal žaludek. Tak početný nález mrtvol by pod koberec nedokázal zamést ani Derek, můj magický mistr a nejmocnější čaroděj, jakého jsem znala. Jak jsem se o něj u všech koček měla postarat já?

Hrdlo se mi sevřelo špatnou předtuchou, srdce mi tlouklo jako splašené. Nutila jsem se zhluboka dýchat, odhodlaná nepodlehnout panice, která se mě pokoušela ovládnout. Zvládla jsem porazit kletbu banshee, zvládnou všechno.

„Zeku.“

Okamžitě mi stál po boku. „Ano?“

„Nějaká rada, jak z té šlamastyky ven? Jsem ochotná zkusit cokoli.“

Dlouho mlčel, čelo přemýšlivě nakrčené. Oči se mu nadšeně zaleskly, jak ho něco napadlo. „Mořské panny zpravidla zabíjí utopením.“

Když jsem nijak nezareagovala, nejistě přešlápl.

„Smrt těch nebožáků se bude normálům jevit jako nehoda,“ doplnil. „Navíc tak velký případ budou chtít rychle uzavřít. Stačí je postrčit správným směrem, svést to třeba na silný proud, který strhl plavce pod

hladinu a zanesl je do podzemní jeskyně, kde zůstali uvěznění. Jejich těla se budou lišit stářím nejspíš o desítky let, to tu teorii potvrdí.“

Solidní návrh, mělo to ale háček. „Jak vysvětlíme, že se tak najednou objevila?“

„Uvolnilo je podmořské zemětřesení?“

Chvilku jsem to zvažovala. Při bližším prozkoumání byl ten příběh děravý jako cedník, ale Zeke měl pravdu. Normálové budou chtít celou záležitost co nejrychleji uzavřít. Měli ve zvyku před nadpřirozenými nepřijemnostmi zavírat oči a existenci našeho světa dobrovolně ignorovali, protože kdyby ji jen na okamžik připustili, ten jejich by explodoval ve víru prachu. Zekův nápad by nám s trochou štěstí měl projít.

„Geniální!“ Kdybych mohla, objala bych ho. Na(ne)štěstí od toho krátkého okamžiku během potyčky s Rosellou pro mě duchové zůstávali nehmotní. „Díky moc. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

Hrud' se mu nadmula pýchou. Dvacet let strávil uvězněný v knihovně, kde ho zavraždili, bezcílně bloumal kolem a celou dobu mu dělaly společnost jen vlastní myšlenky. Když jsme se potkali, mohl se přetrhnout, aby mi pomohl. Nešlo o mě, jen toužil svému bytí zase dát nějaký smysl. Pořád ho to drželo.

Dopřála jsem mu pár vteřin na výsluní, než jsem položila další palčivou otázku. „A kdybych se chtěla postarat o ty duchy... Šlo by to?“

Přísahala bych, že o několik odstínů zbledl, což by vzhledem k jeho obvyklé barvě ani nemělo být možné. „Patříčným vymítáním bys asi mohla...“

„Nechci je zničit,“ přerušila jsem ho rychle, když mi došlo, jak to muselo vyznít. „Chci jim pomoci pohnout se dál. Jako Abelardovi.“ Duchy, které jsem osvobodila v Římě, jsem radši nezmiňovala. I oni byli oběťmi Roselly Lagorio, ale jakmile jsem jim navrátila ukradené kousky duší, jejich pouto s tímto světem se přetrhlo. Zmizeli v záblesku světla jako Abelard. Zeke tu jako jediný stále trčel.

„Většinou funguje uzavřít nevyřízené záležitosti.“

To jsem si taky myslela, u něj to ale nezabralo. I když se usmířil s otcem, se kterým měl před smrtí napjatý vztah, nic se nestalo. Netušila jsem, co jiného zkusit, takže jsem prozatím přijala jeho společnost jako součást života. „Uzavřít záležitosti bůh ví jak starých duchů by mohl být docela problém.“

Věnoval mi vědoucný pohled. „Nevysvětlené úmrtí patří mezi nejčastější příčiny vzniku duchů. Objasnit jejich smrt pravděpodobně bude stačit.“

Jasně, protože to bylo tak jednoduché. „Nemůžu normálům říct, co se jim doopravdy stalo. Proto jsme vymysleli tu pohádku s podmořskou jeskyní.“

Znovu se odmlčel. „Mohla bys jim dát jména,“ navrhl. „Vědomí, že nebudou navěky neznámými utonulými, by jejich duše mělo osvobodit.“

Takže jsem jen musela identifikovat dvacet duchů a nezpůsobit u toho další katastrofu. Brnkačka. „Kde začneme?“

„Zavolej je.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To nezabere.“

„Na mě to funguje.“

„Ano, ale ty jsi ke mně připoutaný. Nebudou jejich kotvy jejich těla?“ Významně jsem se podívala na prázdnou pláž. „Netuším, kam je odvezli, ale pochybuji, že to bude dost blízko, aby se tu mohli ukázat.“

„Za zkoušku nic nedáš.“

Pořád jsem si myslela, že to byla hloupost, ale jeho logice se nedalo vzpírat. Pročistila jsem si hrdlo. Jak jsem je u kočičích tlapek měla oslovit?

„Haló?“ zavolala jsem jako idiot, očima bloudíc po okolí. „Jste tady?“

Čekala jsem deset vteřin. Dvacet. Minutu. Nic.

Obrátila jsem se zpět na Zeka. „Říkala jsem, že to nezabere.“

Mocně se zamračil. „Možná je moc brzy, aby se objevili.“

„Ty s tím nemáš problém.“

„Ted'. Než jsem narazil na tebe, bývalo mnohem snazší přijít v noci.“ Zamyšleně se podrbal na zátylku. „Měli bychom se vrátit později a zkusit to, až budou příznivější podmínky. Během magické hodiny je závoj mezi světy nejtenčí.“

Proto se v tu dobu taky děly zlé, zlé věci. Magie a s ní i všechna nadpřirozená stvoření byly na vrcholu moci a rády si vyhazovaly z kopýtk. Kdyby můj pud sebezáchovy fungoval správně, ani bych nevystřčila nos. Naneštěstí se zdálo, že jsem neměla na výběr, pokud jsem se z tohoto pekelného místa chtěla v brzké době dostat.

S poraženecky sklopenou hlavou jsem zamířila pryč.

Zeke zůstal přikovaný na místě. „Kam jdeš?“ houkl za mnou nejistě.

„Domů. Čeká mě rande s další katastrofou, musím se na to psychicky připravit.“

„No hurá!“ zajásala Cassandra, sotva jsem za sebou zavřela dveře jejího bytu. S plnou náručí oblečení se zastavila napůl cesty ke gauči, na kterém jsem od našeho návratu do Monaka přespávala. Zblešeně mě z něj bolela záda, ale i tak to trumflo můj byteček, kde bych se ukousala k smrti výčitkami nad vším, co jsem za poslední týdny zbabrala. Moje nedávno osvojená kočka Sušenka můj názor nesdílela. Sotva jsme stanuly na Kassandřině prahu, vykroutila se mi z náručí a frnkla do neznáma. Od té chvíle jsem ji neviděla. Z celého srdce jsem doufala, že ji nebudu muset připsat na seznam věcí, o které jsem přišla. „To jsi běžela až do Nice? Byla jsi pryč skoro čtyři hodiny.“

„Ztratila jsem pojem o čase, promiň.“

Pustila oblečení do papírové krabice na konferenčním stolku a přeletěla mě pohledem, obočí znepokojeně stažené. „Je ti dobře? Jsi bledá, jako bys viděla ducha.“

Střelila jsem pohledem po Zekovi, který stál vedle mě. Nevěnoval mi nejmenší pozornost. Příliš ho zaměstnávalo zírání na Kassandru. Nemohla jsem ho vinit. Vypadala jako řecká bohyně, metr šedesát pět božských křivek, závoj hustých černých vlasů po ramena, široká ústa a velké hnědé oči lemované tmavými řasami. Její řecké rysy korunované velkým nosem by na jiné ženě mohly působit hrubě, ale jí propůjčovaly nezvyklou, exotickou krásu. Za tu krátkou dobu, co jsme se znaly, jsem si zvykla, že kamkoli se hnula, přitáhla zájem všech mužů (a poloviny žen) v místnosti.

„Jen jsem promrzlá,“ zalhala jsem a rychle se od Zeka odvrátila, než si Cassandra něčeho všimla. O událostech z Říma jsem jí řekla všechno až na tu drobnost, že se ke mně Zeke připoutal a teď mě všude doprovázel. Příliš jsem se bála, že by to byla poslední kapka šílenství, kterou by dokázala tolerovat, a dala by od našeho přátelství ruce pryč. Během uplynulých pár týdnů jsem tím či oním způsobem přišla už o tolik lidí, nemohla jsem ztratit i ji. „Za chvíli roztaju.“ Doslova. Cassandra mívala v bytě nechutně přetopeno.

„Poslední dobou je ti zima pořád.“

Kruciš, doufala jsem, že si toho nevšimne. Ten strašlivý chlad mě začal pronásledovat po návratu z Říma. Měla jsem nemilé tušení, že za to nemohl jen přátelský duch po mém boku.

„Pomalý krevní oběh.“

„Jsi si jistá?“ Krásnou tvář jí zkřivily obavy. „Možná...“

Věděla jsem, kam mířila. Taky jsem se toho ze začátku bála. „Domenico mě před odjezdem důkladně prohlédl, abychom se ujistili, že už mě kletba nijak neovlivňuje,“ přerušila jsem ji. „Jsem v pořádku.“ Aspoň v tomto ohledu. Kletba banshee skutečně byla zlomená, ale já taky. Cítila jsem se... prázdně. Jako kdyby kousek mě najednou scházel.

Podezíravě si mě přeměřila. „Řekla bys mi, kdyby se dělo něco neobvyklého, že ano?“

Musela jsem se hodně přemáhat, abych se znovu nepodívala na Zeka. Jo, určitě bych jí to řekla. „Děje se jen to, že se neděje nic. Myslela jsem, že touto dobou už budu doma.“

„Stýská se ti?“

Pokřčila jsem rameny. Kromě Summer a Charlieho, mých nejlepších přátel, mi moc věcí z Washingtonu nechybělo. „Schází mi ten klid. Pokud nic jiného, nikdo se mě tam aspoň nepokoušel zabít.“

Vědoucně se zaculila. „Už teď se mi tam líbí.“

Zase se ztratila ve své ložnici. Skopla jsem boty a posadila se na pohovku, přitahujíc si kolena k hrudi. Její rozhodnutí odjet se mnou jsem stále zpracovávala. Na jednu stranu mě nesmírně těšilo, že nepřijdu o nově získanou kamarádku, na tu druhou mi nepřipadalo správné, aby kvůli mně všechno opustila a přestěhovala se na jiný kontinent. Nemusela to dělat. Když za mnou s tím nápadem přišla, taky jsem jí to pověděla.

„Samozřejmě že musím,“ odpověděla. „Kdo jiný by tam na tebe dával pozor a tahal tě z malérů?“ Lišácky na mě mrkla. „Občas nejspíš i do nich.“

Její ochota a odhodlání mě ohromovaly a dojímaly, ale bylo to příliš. „Budu v pohodě, vážně.“

Zakroutila hlavou. Její výraz se změnil, posmutněl. Skrýval se v něm stín provinění. „Nechápeš to. Je to moje vina – všechno, co se stalo. Roky jsem tady žila, měla jsem to vidět. Měla jsem poznat...“

„Něco takového jsi nemohla předvídat.“

Hořce se ušklíbla. „To není tak docela pravda, že ne?“

Co jsem jí na to měla říct? Jo, za ideálních okolností by události té noci jakožto vědma viděla dávno předtím, než se cokoli z nich stalo. Bohužel její schopnost předpovídat zůstávala z neznámého důvodu mimo provoz. Bylo to mrzuté, ale nikdy by mě nenapadlo ji z čehokoli obviňovat. „Neneses odpovědnost za nic z toho, co se přihodilo.“

„Možná ne, na věci to ale nic nemění. Tohle místo... Nechci tu zůstat. Nemůžu. Potom, co Remy udělala...“ Oči se jí zaleskly. Její expřítelkyně uvěřila lžím raněné Annette, Julienovi exsnoubenky, a svědčila proti mně u soudu, což mě málem stálo život. Pro Kassandru to představovalo poslední hřebík do rakve jejich vztahu. „Už tu nejsem doma.“

Pořád jsem si živě vybavovala, jak zlomeně zněla. Bylo mi z toho do breku. Co jsem s tou holkou měla dělat? Napadl mě jediný způsob, jak jí pomoci – nabídla jsem jí volný pokoj ve svém bytě a získala novou spolubydlící.

„Jsem rád, že jede taky,“ vydechl Zeke. Celou cestu z pláže vedl monolog o naší nadcházející misi, a jak bych se na ni podle něj měla připravit. Sotva spatřil Kassandru, všechno kromě ní přestalo existovat. „S ní se určitě nudit nebudeme.“

Vypadal tak nadšeně. Lámalo mi to srdce. „Víš, že je to jen dočasné, že ano?“

Nespokojeně nakrčil čelo. „Bude si hledat jiné bydlení?“

„Mluvím o nás,“ objasnila jsem šepem. „Nebudeš ke mně přivázaný navěky. Najdu způsob, jak ti pomoci odejít.“ Musela jsem. Měla jsem ho ráda, ale nechtěla jsem ho mít na krku až do smrti, možná ještě déle.

„Jen plýtváš časem. Je to beznadějně.“ Prázdnota v jeho hlase se mi ani trochu nelíbila.

„To neříkej.“

„Pomohla jsi dopadnout mého vraha a usmířila mě s mým otcem, ale pořád jsem tady. Co víc bys mohla udělat?“

„Nesmíš to vzdávat tak snadno. Taky jsem věřila, že jsem v bezvýchodné situaci, a podívej se na mě. Dokázala jsem to, vyhrála jsem, uzdravila se.“

Tvář mu zahalil stín. „To je jiné, jsi živá. Bojovala jsi, protože jsi měla co ztratit. Já nemám, o co přijít.“

Chtěla jsem se hádat, ale dost dobře to nešlo. Byl duch, na tento svět nepatřil, pro většinu jeho obyvatel neexistoval. Naše rozhovory a občasné okukování Kassandřina výstavního pozadí bylo všechno, co mu zbylo. „Přesně proto si zasloužíš dojít klidu. Není správné, aby ses tady dál trápil.“

„Netrápím se, už ne. S tebou je mi fajn.“

„Zeku...“

Kassandra si vybrala přesně ten okamžik, aby se vrátila s další náručí oblečení. Bez jakéhokoli ladu a skladu ho upustila do krabice. „Říkala jsi

něco?“

„Jen jsem přemítala, jestli ti nevadí, že s tímto stylem balení bude všechno tvoje oblečení vypadat, jako kdyby ho požvýkala kráva.“

„Existuje taková věc, Mac. Říká se tomu magie.“ Zamávala na mě prsty. „Pár slov a bude jako ze žurnálu.“

Jak jsem jen mohla zapomenout. Netvrdla v Monaku, odkladišti neschopných, protože by byla magický antitalent jako já. Skončila tu, protože neměla vize a v očích vedení tudíž jako vědma stála za zlámanou grešli. „Vejtaho.“

Zasmála se. Zeke si zasněně povzdechl a náš předchozí rozhovor hodil za hlavu. Zkrátil vzdálenost ke Kassandře, zastavil možná metr od ní. Přestože se nacházel přímo před ní, neviděla ho, jeho mrtvolný chlad ale cítila. Otrásla se.

„Vážně je tu zima.“ Zvedla velký černý hrnek odložený vedle krabice, kterou balila, a zhluboka se napila. Pak mi ho nabídla. „Na, dej si čaj. To tě zahřeje.“

Bez řečí jsem ještě teplý hrnek přijala a opatrně usrkla. Rozkašlala jsem se, jak mě tekutina zapálila v hrdle. „Myslím, že jsi tam ten čaj zapomněla přidat. Toto je čistý rum.“

Vyplázla na mě jazyk a znovu si hrnek vzala. Na ex vypila zbylý obsah.

„Je tam přesně tolik alkoholu, kolik je potřeba.“ Zněla pobaveně, ale v očích se jí převalovala tíživá temnota.

Než jsem ji mohla rozluštit, odvrátila hlavu a zamířila zpět do svého pokoje. „Máš na dnešek nějaké plány, nebo mi pomůžeš balit? Chci být připravená k odjezdu. Tvoje převelení můžou kdykoli schválit.“

Rozhodně se tak nestane dřív než zítra ráno. Tedy za předpokladu, že noční dostaveníčko s duchy přežiju. Ta myšlenka mě přinutila litovat, že jsem si jejího čaje nelokla víc. „Jsem celá jenom tvoje.“

POUTA

Kéž by tu byl Kane.

Ta myšlenka mi bzučela v hlavě jako otravná moucha, kterou jsem nedokázala zahnat. Kdybych zrovna neumírala strachy, asi bych se rozesmála. Nebylo to tak dlouho, co jsem se nemohla dočkat, až se toho hulváta zbavím. Teď bych prodala ledvinu, aby se zjevil přede mnou a věnoval mi pohrdavý úšklebek. Úplně jsem ho slyšela: *Do pekla, Sabrino. To ti musím pořád zachraňovat zadek?*

Jo, v devadesáti devíti procentech případů bych mu nejraději zakroutila krkem, ale připadala jsem si s ním v bezpečí – přestože byl mnohem smrtelnější než cokoli, co na mě mohlo číhat ve stínech. Podstatně víc než jeho zlá část mě ale děsily city, které ve mně probouzel. Byly nezvané a nechtěné a neměla jsem nejmenší tušení, co si s nimi počít. Takže bych se na svoji současnou situaci asi měla dívat pozitivně. Pokud umřu, aspoň už to nebudu muset řešit.

„Tady.“

Zekův tichý hlas mě přivolal zpět do reality. Zastavila jsem na kraji pláže, na dohled od červené policejní pásky ohraničující místo nálezu vyplavených těl. Ve světle měsíce se výhružně leskla, nabádala mě, abych se otočila a zmizela, dokud jsem ještě mohla.

Těžce jsem polkla. „Jsi si jistý, že se nemůže nic stát?“

Periferním viděním jsem postřehla, že pokrčil rameny. „Jsou to duchové. Nedokážou ti ublížit.“

„Vědí o tom?“ Rosella Lagorio by totiž mohla nesouhlasit. Po útoku rozzuřených duchů se z ní stala vařená zelenina a z kómatu ji nedokázaly

probudit ani kolektivní snahy nejmocnějších čarodějů současnosti.

„Honem. Už je skoro čas.“

To nebyla odpověď. Obrátila jsem na něj hlavu, abych na to poukázala, a zarazila se. Vždycky mi připadal jako živý, ale teď vypadal ještě reálněji. Do bledé tváře se mu vrátila trocha barvy a čupřina kudrnatých vlasů mu poletovala v mořském vánku, který ho neměl ovlivňovat. V nose mě šimral přízrak jeho kolínského.

„Jak...“ Sklapla jsem, když jsem si vzpomněla, proč jsme si pro náš úkol vybrali právě tuto dobu. Závoj mezi světy byl tenký jako papír. Mělo mi dojít dřív, že se to odrazí i na Zekovi.

Hodiny v dálce třikrát odbily a vzduchem se prohnala vlna moci. Otrásla jsem se, všechny chloupky na těle v pozoru. Magická hodina právě začala. Ještě nikdy jsem její příchod nevnímala tak silně. Možná... Zatřepala jsem hlavou. Na spekulace nebyl čas.

Vydolovala jsem z kabelky, která mi visela křížem přes rameno, zapalovač a svazek větvíček jeřábu. Obojí jsem zkonfiskovala Kassandre. Celé odpoledne jsem se děsila, jak jí svůj pozdní výlet na pláž vysvětlím, aniž bych musela prozradit příliš. Děkala jsem si zbytečné obavy. Během balení vypila tolik rumem okořeněného čaje, že ještě před desátou odpadla. Když jsem se o čtyři hodiny později plížila z bytu, z jejího pokoje se pořád ozývalo hlasité opilecké chrápání. V tu chvíli by ji nevzbudil ani výstřel z děla.

Ruce se mi tak trásly, že zapalovač chytil až na čtvrtý pokus. Suché dřevo vzplálo bez problémů. Chvilku jsem počkala a plamen sfoukla, než se mohl příliš rozšířit. Z větvíček dál stoupal bílý dým. Trochu nemotorně jsem svazkem zamávala ve vzduchu, tvořila před sebou kostrbaté kroužky. Podle Zeka mělo pálení dřeva jeřábu pomoci při přivolávání duchů. Byla jsem ochotná vyzkoušet všechno, ať už jsem si u toho připadala jakkoli hloupě.

„To by mělo stačit,“ zarazil mě. „Do toho.“

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahy. Nepomohlo to. „Duchové z pláže!“ křikla jsem do noci. Hlas se mi trásl. „Oběti mořských pan, volám vás!“

Nic.

„Soustřed se. Představ si, že jsou tady.“

Vybavila jsem si pohled z dnešního rána, těla zakrytá plachtami rozsetá po pláži. Tu vzpomínku jsem si držela před očima. „Přijďte!“

Mráz mě sevřel ze všech stran. Obklopila mě dvacítká duchů, upírali na mě oči, tváře dokonale zmatené. Magická hodina jim přidala na síle stejně jako Zekovi. Vypadali tak reálně, až bych přísahala, že kdybych natáhla ruku, dokázala bych se jich dotknout. Že kdyby chtěli, mohli by se dotknout *mě*. Moje rozumné já na mě křičelo, abych se dala na útěk, protože jsem si ukousla mnohem víc, než zvládnou spolknout.

Přinutila jsem se zůstat na místě a odhodlaně se napřímila. „Já... Přišla jsem pomoci. Chci vás osvobodit. Potřebuji ale vaše jména, abych je mohla sdělit policii a...“

Jako na povel všichni spustili, jejich hlasy se slily v nesrozumitelné šumění.

„Jeden po druhém,“ požádala jsem. Od úst mi stoupaly obláčky, jak se můj dech srážel, a hlava se mi mohla rozskočit. Chlad se mi zakusoval do těla jako hladový pes. „Nerozumím vám ani slovo.“

Svorně zmlkli. Nikdo znovu nepromluvil.

Tiše jsem si povzdychla a odhodila na zem svazek doutnajících větviček, který jsem před sebou do té doby držela jako kněz kříž, jímž se snažil zahnat zlo. Toto bude na dlouho.

Znovu jsem zalovila v kabelce a tentokrát vytáhla diář a pero. „Vy,“ kývla jsem na nejbližšího ducha, jakmile jsem se připravila k zápisu. Jednalo se o muže s dlouhými černými vlasy a plnovousem. Mohlo mu být kolem čtyřiceti a hlavu mu zdobil pirátský klobouk. „Jméno, prosím.“

„Kapitán Fernley Zulu, spanilá děvo.“

Nedokázala jsem si zabránit v úsměvu. Jeho hodnost mi připomněla Domenica, Kanova strýce, který mi za tu krátkou dobu, kterou jsme spolu strávili, tolik přirostl k srdci. „Těší mě, kapitáne. Dohlédnu na to, aby... vás poznali. Můžete jít.“

Smekl klobouk a hluboce se uklonil. „Z celého srdce vám děkuji.“

Když se napřímil, pohled mu zaletěl kamsi za mě. Oči mu zajiskřily. „Nádhera.“ Měl totožně pokojný výraz jako Abelard těsně před jeho zmizením.

Ohlédla jsem se. Ať duchové před odchodem spatřili cokoli, mně to zůstávalo skryté. „Co...“

Nedal mi šanci tu otázku dokončit. Vykročil ke mně a zmizel v záblesku zlatého světla.

To šlo podezřele jednoduše. Obrátila jsem se na Zeka, abych se ujistila, že jsem neudělala nějakou chybu, ale na svém původním místě už se

nenacházel. Proskenovala jsem tváře duchů. Nic. Žaludek se mi sevřel. Byl z naší mise tak nadšený, že celý večer nemluvil o ničem jiném. Dokonce kvůli tomu šidil i slintání nad Kassandrou. Tak kam se u všech koček poděl?

Radši jsem nad jeho zmizením moc nepřemýšlela a pokračovala v práci. Náhodně jsem si vybrala dalšího ducha – mladého muže v moderním oblečení. „Vy.“

Zabralo mi skoro tři čtvrtě hodiny zapsat všechny přítomné, protože spousta z nich si po letech na dně oceánu zoufale toužila popovídat. Neměla jsem srdce odepřít jim jejich poslední přání. Přikyvovala jsem, usmívala se a nakonec se rozloučila. Někteří šli ochotněji než jiní, jedno měli ale všichni společné. Když nadešel jejich čas, podívali se na to neviditelné cosi a zmizeli ve světle. Doufala jsem, že to bylo dobré znamení.

„...sedmnáct, osmnáct, devatenáct...“ Zamračila jsem se a znovu jména přepočítala. Mělo jich být rovných dvacet. Jedno scházelo.

Chvíli mi trvalo, než jsem ji našla. Stála na kraji promenády asi padesát metrů ode mě a hleděla do výlohy malého obchůdku se suvenýry. Vlnité blond vlasy měla stažené ve složitém účesu, na měsíčním světle se leskly jako pravé zlato. Podle volných šatů s třásněmi a čelenky s peřím jsem odhadovala, že umřela ve dvacátých letech dvacátého století.

Vykročila jsem za ní, ale nikam jsem se nehnala. Chtěla jsem jí poskytnout tolik času na smíření se situací, kolik jsem mohla. Za celou dobu mé cesty se ani nehnula, jen zírala na nevkusnou bižuterii, jako kdyby nikdy neviděla nic krásnějšího.

Zastavila jsem vedle ní, převyšovala mě aspoň o půl hlavy. Když nezareagovala, pročistila jsem si hrdlo, abych na sebe upozornila. Opět bez odezvy. Takže jinak.

„Jste v pořádku?“

„V tom nejlepším.“

No hurá! „Jak se jmenujete?“

„Virginia.“

„A dál?“

Jen se usmála. Konečně na mě pohlédla. Byla neobyčejně krásná a měla ty největší, nejmodřejší oči, jaké jsem kdy viděla. „Děkuji. Nemáte tušení, jak dlouho jsem na tuto chvíli čekala.“

Byla jedna z nich, z těch... zmatených. Ve skupince jsem identifikovala tři. Když jsem oslovila prvního, trvalo mi, než jsem pochopila, proč se

choval tak zvláště. Trčeli tu příliš dlouho, odříznuti od ostatních živých i neživých bytostí ztráceli spojení s realitou, až víc nedokázali rozpoznat skutečnost od vzpomínek. Mluvit s nimi bylo jako povídat si s člověkem, který trpěl Alzheimerem. Chvilku byli plně při smyslech a o vteřinu později se místo s vámi bavili s jejich mrtvým manželem.

„Musíte mi říct celé jméno, Virginie. Jinak vám nedokážu pomoci odejít.“

„Ach, drahoušku, proč bych odcházela? Párty právě začíná.“

Překvapeně jsem zamrkala. „Chcete tu zůstat?“

„Samozřejmě.“ Jo, rozhodně byla pomatená. To by si totiž nikdo při smyslech přát nemohl. „Sto let jsem hnula na dně oceánu. Nevzdám se jediné šance, jak získat zpět, o co mě ty odporné ryby připravily.“

Přešlápla jsem. Až doteď to šlo tak hladce, proč se to u posledního muselo zkomplikovat? „Nechci být poslem špatných zpráv, ale víte o tom, že jste duch, že ano? Váš život je nenávratně pryč.“

Oči se jí nebezpečně zaleskly. „Uvidíme.“

S tím zmizela.

Zmateně jsem se rozhlédla kolem, pátrala, jestli ji někde nezahlednu, ale byla pryč.

„Mac?“ Zeke se přede mnou zjevil tak najednou, že jsem poplašeně nadskočila. „Všechno v pořádku?“

„Ano.“ Až na ten mírný infarkt, který mi způsobil. „Jen... Jeden z duchů se vypařil, než jsem ho mohla osvobodit. Ptala jsem se jí na... To je fuk.“ Pokud tu tolik toužila zůstat, fajn. Pomoc jí vnucovat nebudu.

Zeke na mě starostlivě shlížel. Jeho mrtvolný chlad se mi zabodával do kůže jako studená sprcha, po náročné noci na mě byl příliš. Připadalo mi, jako kdyby mě duchů obklopovalo aspoň pět, sáпали se po mně ledovými prsty. Schovala jsem ruce do rukávů a přitáhla si bundu blíž k tělu, abych se trochu zahřála. Žádná změna.

„Kam ses ztratil?“ zeptala jsem se, abych ho rozptýlila, než si všiml, jak negativně mě jeho blízkost ovlivňovala. Bylo to pro něj citlivé místo.

„Nelíbilo se mi, jak se na mě dívala.“

„Kdo?“

Zavrtěl hlavou a odvrátil zrak. Ne dost rychle. Strach v jeho očích mi neunikl.

„Zeku, co...“

„Jednoho jsi vynechala.“

„Já vím,“ zamručela jsem. Copak jsem mu o tom zrovna neříkala?
„Zmizela, aniž by mi řekla jméno.“

Kývl bradou směrem k moři. „A on?“

Následovala jsem jeho pohled na konec vyhlídky, kde stál vysoký, tmavovlasý muž v obleku. Hleděl k vodě, takže jsem mu neviděla do tváře, ale ty nezkrotné černé kudrny bych poznala kdekoli. Ostře mě bodlo u srdce. Možnost, že by z pohromy té noci pod kasinem mohl vzniknout víc než jeden neklidný duch, mě děsila od okamžiku, co jsem spatřila Abelarda. Vědomí, že tomu tak opravdu bylo, bolelo víc, než všechna zranění, která jsem v poslední době utřžila.

Část mě se chtěla obrátit a utéct, než se hráz ve mně přetrhne a uvolní všechnu bolest a provinění, které zadržovala. Bylo by to mnohem jednodušší, než jejich přívalu čelit. Jenže kdybych to udělala, nikdy bych si to neodpustila. Toto byla moje šance, jak dát věci aspoň maličko do pořádku. Nemohla jsem ji zahodit kvůli vlastní zbabělosti.

Tak proč jsem měla nohy najednou jako zalité v betonu?

„Znáš ho?“ zeptal se Zeke opatrně.

Odvrátila jsem se od vyhlídky. „Ano.“ Pročistila jsem si hrdlo, abych se zbavila knedlíku, který tam nabobtnal. „Můžeš... Potřebovala bych být chvíli o samotě.“

Okamžitě zmizel a s ním i moje výmluva k otálení. Přinutila jsem se dát do pohybu. Každý krok o něco víc zbortil iluzi reálnosti, která ho zdálky obklopovala. Nebyl na tom tak zle jako Abelard, ale nevypadal ani hmotně jako Zeke nebo duchové utonulých, kteří čerpali sílu z magické hodiny. Pokud jsem se soustředila, dokázala jsem prohlédnout skrz něj. Jako kdybych se na svět dívala přes závoj.

Zrychlila jsem, vyděšená, že zmizí, než dostanu šanci se s ním rozloučit. Překonala jsem zbylých deset metrů, které nás dělily, a opřela se o zábradlí, pohled upřený na temné vlny před námi. Chtěla jsem mu toho tolik říct, ale v tomto stavu bych nedokázala mluvit. Potřebovala jsem chvíli, abych se vzpamatovala.

Koutkem oka jsem postřehla, že se na mě obrátil. Ostře se nadechl, přestože dávno dýchat nepotřeboval.

„Mac?“ Překvapení se mu podařilo rychle potlačit. Když mě znovu oslovil, v hlase mu nezaznívalo nic než něžnost. „Ach, Mac. Co tu děláš, hlupáčku? Copak nevíš, že by ses v tuto dobu neměla toulat venku? Je to...“

Vlastně ne. Jsem vděčný, že jsi tady. Tolik jsem si přál tě ještě jednou spatřit.“

Žaludek se mi sevřel, jako kdybych do něj utržila kopanec od stokilového chlapa v okovaných botách. V očích mě pálily slzy, ale konečně jsem sesbírala odvalu se na něj podívat. „Ahoj, Juliene.“

Bledý přízrak muže, který pro mě obětoval život, na mě šokovaně vytřeštil oči. „Ty mě vidíš?“

Jen jsem přikývla. Bavit se s ním vyvolávalo vzpomínky tak bolestivé, že se mi z nich opět stáhlo hrdlo.

„Ale... Jak je to možné? Jsi médium?“

Tentokrát jsem hlavou zavrtěla.

Jeho husté černé obočí se slilo v jedno. „Tak jak?“

„Netuším.“ A v tu chvíli mi to bylo upřímně jedno. „Tolik mě to mrzí, Juliene. Takto to nemělo skončit. Neměl jsi...“ Hlas mi selhal.

Smutně se pousmál. „Nemáš se za co omlouvat. Sklidil jsem, co jsem zasel.“

„Toto sis nezasloužil.“ Hrud' mi naplnil nový příval odhodlání. „Prosím, dovol mi ti pomoci.“

Smutně se pousmál. „Obávám se, že pro mě nemůžeš nic udělat.“

Smíření v jeho hlase jen posílilo moji touhu ho osvobodit. „Tvoje duše tu zůstala z určitého důvodu. Něco tě tady drží, nějaké nevyřešené záležitosti. Myslím... Možná se musíš smířit s tím, co jsi udělal, abys mohl odejít.“

„O čem to mluvíš?“

„Určitě jsi nechtěl, aby tvůj život skončil takto. Netrápí tě to? Žes kvůli mně...“ Nedokázala jsem to vyslovit.

Pochopil. Oči mu naplnila vřelost. „Lituji spousty věcí, ale tohoto ani v nejmenším,“ ujistil mě. „Bylo to správné rozhodnutí – možná nejlepší, jaké jsem kdy učinil.“

Jeho slova mě zasáhla nepřípravenou, udeřila mě do hrudi jako dělová koule. Něco ve mně ztuhlo a prasklo. Z pukliny se valila ledová mlha, obklopila mi mysl a zmrazila krev v žilách. Hrdlo se mi sevřelo. Svět zčernal. Musela jsem se opřít o zábradlí, abych se udržela na nohou. Zavřela jsem oči a soustředila se na dlouhé, hluboké nádechy, snažila se zpomalit splašené srdce. Nic se nedělo. Byl to jen další nával paniky vyvolaný nepříjemnými myšlenkami. Byla jsem v pořádku. Opakovala jsem si to, dokud jsem tomu nezačala věřit a tep se mi nevrátil do normálu.

Prasklina ve mně se zatáhla, chlad z mého nitra ale nezmizel. Jako kdyby mi srdce obaloval led. Co to u všech koček...

„Umřít není nikdy správné rozhodnutí,“ hlesla jsem.

Hodiny v dáli čtyřikrát odbily a svět trochu zešedl. Magická hodina skončila. Julien se rozplynul. Se zadrženým dechem jsem hleděla na místo, kde stál, a tiše se modlila, aby se vrátil. Po nekonečné době (která byla ve skutečnosti několika vteřinami) se znovu objevil.

„Položil jsem život pro dobrou věc,“ odvětil a snad si ani nevšiml, že tu chvilku nebyl. „Kdybych dovolil otci, aby tě zabil, nemohl bych to ničím napravit. Přežil bych, ale už by pro mě neexistovala naděje.“

To přiznání mi na jazyku zanechalo hořkou pachut'. Neobětoval se pro mě, protože by mu na mně tolik záleželo. Moje záchrana pro něj představovala formu pokání, měla vyvážit vše špatné, co vykonal. Snažil se spasit svoji duši. Nejspíš to nezafungovalo, jak očekával. „Moc sis nepomohl.“

„Stát se duchem není to nejhorší, co se mi mohlo přihodit.“

Možná ne, přesto jsem nemínila nechat ho tu trčet. „Ale...“

„To nic,“ přerušil mě. „Nemusíš mě zachraňovat. Jsem v pořádku, vážně. Vědomí, že jsi to zvládla a můj otec už nemůže páchat další hrůznosti, mi stačí.“

Mluvil tak přesvědčeně, tvář naprosto smířenou. Bylo to mnohem horší, než kdyby žadonil o osvobození jako ostatní duchové. Nemohla jsem pomoci někomu, kdo o to nestál. To vědomí bodalo jako ostří vražené přímo do srdce. V očích se mi znovu sbíraly slzy.

„Má sladká Mac,“ vydechl. „Neplakej. Ne pro mě.“

„Takto to nemůže skončit. Není to správné.“

„Spousta věcí, které jsem udělal, nebyla správná. Toto je můj trest. Přijímám ho.“ Vztáhl ke mně ruku, aby mě pohladil. „Lituji jen toho, že jsme neměli víc času. Přál bych si...“ Přísahala bych, že jsem jeho prsty na okamžik cítila na tváři. Odtáhl ruku, než jsem si tím mohla být jistá. „Zůstaneš tu se mnou chvilku?“

„Jak dlouho budeš chtít.“

Přesunuli jsme se k nedaleké lavičce a posadili se. Neměla jsem tušení, jak duchové některé věci z našeho světa mohli používat a jiné ne, a nestarala jsem se. Stejně tak mi nezáleželo na tom, že jsem byla promrzlá až do morku kostí a Julienova blízkost to jen zhoršovala. Pevně jsem semkla

zuby, abych jim zabránila drkotat, a společně s Julienem mlčky sledovala horizont, kde moře omývalo temné nebe. Svět jako by se zastavil.

„Děkuji, že jsi mi dělala společnost,“ vydechl nakonec. Připadalo mi, že uběhlo sotva pár minut, ale obloha se začínala projasňovat. Museli jsme tam sedět aspoň hodinu. „Bylo to... Hodně to pro mě znamenalo. Nezapomeň na mě, dobře?“

Obrátila jsem na něj hlavu. Čekala jsem, že se s blížícím svítáním bude zdát ještě slabší než předtím, ale vypadal hmotnější. Jeho obraz už neproblikával. „Nemusí to být sbohem.“

„Ale ano, musí. Nemůžeme tu trčet oba. Nikdy...“ Zmlkl, pohledem přeletěl někam za mě.

Na vteřinu jsem si myslela, že zahlédl to neviditelné cosi, co všichni ostatní duchové před odchodem. Srdce mi poskočilo. Ohlédla jsem se a moje naděje zmizela stejně rychle, jako přišla. Rozptýlilo ho něco úplně jiného. *Někdo* úplně jiný. Pořád se nacházela příliš daleko, abych dokázala zaostřit na její tvář, ale její měděné vlasy byly jasným poznávacím znamením. Po promenádě se k nám blížila Annette Rousseau.

„Co ta tady dělá?“ zamumlala jsem. Byla to rétorická otázka, nečekala jsem, že mi Julien odpoví.

„Chodí sem každé ráno. Povídá si se mnou.“

Čelist mi šokovaně poklesla. „Vidí tě?“

Tvář mu zkroutilo zklamání. Zavrtěl hlavou.

„Víš, proč je v Monaku?“ Jestli mi chtěla zase zavařit...

„Myslím, že přijela kvůli mně. Bylo to... Strávili jsme tu dost času.“ Na rtech se mu mihl náznak úsměvu. „Přímo tady jsem ji požádal o ruku.“

Obočí mi vyletělo metr vysoko. „Tvrdil jsi, že vás zasnoubili rodiče, když jste byli ještě malí.“

„Domluvili to, ano. Ale když jsme vyrostli... Chtěl jsem to. Miloval jsem ji.“

„Tak proč jste se rozešli?“

„Kvůli nějaké hlouposti, už si ani nevzpomínám. Částečně jsem to možná udělal na truc otci.“ Konečně od ní odtrhl oči a podíval se na mě. Poprvé od chvíle, co jsem za ním přišla, vypadal upřímně znepokojeně. „Dělá mi starosti. Pokud není tady, je zavřená v hotelu a celý den tráví v posteli. Musí přestat truchlit, pokusit se pohnout dál.“

Tak moment. Jak mohl... „Juliene, jak ses sem dostal?“ Předpokládala jsem, že jsem ho omylem přivolala s duchy utonulých, ale to byl nesmysl.

Duchové museli zůstat v blízkosti svojí kotvy, osoby, místa nebo věci, která v jejich životě či smrti hrála významnou roli. Jako kotvy duchům z pláže sloužila jejich těla a ta se pořád nacházela někde v Monaku, dost blízko, abych je mohla zavolat. Jenže Julien zemřel v Paříži a tam ho i pohřbili. Jeho sestra žila v Nice a co jsem věděla, jeho matka pořád setrvala v Římě. Všechno to bylo příliš daleko, aby se tu mohl objevit.

„Nejsem si jistý. Pamatuji si ohnivou kouli, kterou na tebe otec hodil, a pak byla jen tma. Probral jsem se až na hřbitově. Snažil jsem se odejít, ale nešlo to. Jako kdybych měl kolem pasu gumu, která mě vždy stáhla zpět. Nakonec jsem to vzdal. Nevím, jak dlouho uběhlo, ale jednoho dne přišla Annette a hrozně brečela. Říkala něco o tom, že provedla cosi strašného. Že mě chtěla pomstít a málem to stálo život nevinnou ženu. Moc jsem jí nerozuměl, ale vidět ji v tom stavu bylo nesnesitelné. Když odcházela... Nemohl jsem ji nechat jít samotnou. Potřeboval jsem vědět, že bude v pořádku.“

V tom okamžiku jsem pochopila, že ať tady zůstal uvězněný kvůli čemukoli, už to nebylo to, co ho tu drželo. Nesvedla bych mu pomoci pohnout se dál, i kdybych se snažila sebevíc. Tu moc držel někdo jiný.

„Sbohem, Juliene,“ zašeptala jsem a zvedla se, polykajíc slzy, které se mi znovu draly do očí. „Ráda jsem tě poznala.“

Obrátila jsem se k odchodu. Annette se zarazila možná pět metrů ode mě. Tvář měla ztrhanou, oči nateklé a rudé od pláče. Ani trochu se nepodobala načančané dámě, se kterou jsem se seznámila. „Co tu děláš?“

Očividně to samé co ona. „Odcházím.“

mlčela. Nečekala jsem, až se vzpamatuje a začne na mě štěkat, a zamířila pryč. Zvládla jsem ji minout o tři kroky.

„Počkej.“

„Jestli se mě zase chystáš lynčovat, nemám náladu.“

„Ne, to ne. Chtěla bych...“ Nespokojeně zamlaskala. „Můžeš se na mě dívat, když s tebou mluvím?“

Neochotně jsem se k ní otočila. Čelo měla zkrabatělé mocným zamračením, ale v obličeji se jí neodrážela ani špetka nenávisti. Zhluboka se nadechla.

„Nezachovala jsem se správně,“ hlesla s výdechem. „Křivě jsem tě obvinila a málem... to dopadlo špatně. Julienova smrt... Chtěla jsem, aby za ni někdo zaplatil. Myslela jsem, že jsi...“ Zavrtěla hlavou, až se jí

měděné kadeře roztančily. „Už chápu, že jsi byla jen další oběť. Omlouvám se – za všechno. Snad... Snad mi to někdy dokážeš odpustit.“

Neměla jsem jí co odpouštět. Jistě, způsobila mi spoustu problémů, ale její chování bylo motivováno žalem, ne zlými úmysly. Julienova smrt byla tragédie. Taková ztráta lámala lidi i charaktery. Jak Annette zrovna prokázala, někdy je ale mohla i budovat. Občas nám peklo, které jsme přetrpěli, pomohlo vyrůst, a my z něj vyšli silnější a lepší než dřív.

Za Annettinu přeměnu k lepšímu jsem byla upřímně ráda, ale nemohla jsem jí dát, co mlčky žádala. „Moje odpuštění ti neposkytne, co hledáš. Ta díra v hrudi, kterou cítíš? Potrvá dlouho, než ji dokážeš znovu zaplnit. Bude to těžké a bude to bolet, ale půjde to.“ Na okamžik jsem přeletěla pohledem ke strapatému duchovi, který se jí přesunul za záda. „Neznala jsem Juliana dlouho, ale vím, že by nechtěl, aby ses kvůli němu trápila. Pokračuj dál. Žij. Nech ho jít.“

Nepočkala jsem, až si moje slova přebere, a znovu vykročila pryč. Z celého srdce jsem se přitom modlila, aby svůj žal dokázala co nejdřív překonat a osvobodila tak sebe i Juliana, který se k ní připoutal. Nic víc jsem pro ně udělat nemohla.

Z pláže jsem zamířila do pobočky METLY a napochodovala do Julienovy bývalé kanceláře, kterou od rezignace Jeana Hupperta okupoval Louie. Rozvaloval se v křesle, nohy na stole, ruce za hlavou, oči zavřené. Na tváři mu zářil otravně spokojený úsměv. Ani si nevšiml, že jsem vstoupila. Jo, ten byl rozhodně dostatečně kvalifikovaný, aby tady (byť dočasně) šéfoval.

Přešla jsem místnost a dramaticky na stůl připlácla seznam duchů. Louie sebou trhl tak prudce, že div nespádl z křesla.

„Co to sakra...“

„Postarala jsem se o tvůj problém,“ přerušila jsem ho stroze. Byla to dlouhá, psychicky i fyzicky náročná noc, neměla jsem na něj náladu. Chtěla jsem domů, aspoň na půlhodinu se naložit do horké vany a konečně zahnat chlad, který mě hodiny sužoval. „Duchové jsou pryč. Zapsala jsem jejich jména, podstrč seznam policii společně s teorií, že se jedná o utonulé plavce, které strhl silný proud. Jejich těla se hromadila někde v jeskyni a nedávné podmořské zemětřesení je uvolnilo. Troška ovlivnění a ochotně to

vysvětlení přijmou.“ Významně jsem nadzvedla obočí. „Věřím, že to už zvládneš.“

Podezíravě si mě přeměřil. „Když je to tak snadné, proč to neuděláš sama?“

„Přece bych tě nepřipravila o smetanu, kterou za úklid tak velkého průšvihů nepochybně slízneš.“

Mozek mu šrotoval o sto šest, až se mu kouřilo z hlavy. Když moje slova konečně zpracoval, oči se mu vypočítavě zaleskly. Nejspíš už viděl, jak mu rukou potřásá samotný Slawomir Olinsky a gratuluje mu k úspěchu. „Fajn, postarám se o to.“ Odmávl mě. „Můžeš jít.“

Jako kdybych k odchodu potřebovala jeho svolení. Polkla jsem kyselosti, které mě pálily na jazyku, a vykročila ke dveřím. Na prahu jsem se zarazila a přes rameno se po něm ohlédla. Způsobil mi spoustu nepříjemností. Hodlala jsem se ujistit, že dodrží svoji část dohody. „Mimochodem, máš dvacet čtyři hodin na to, abys moje převelení do Washingtonu udělal oficiálním.“

„Nebo co?“ zasmál se. „Kdepak, myslím, že si tě tu ještě chvíli nechám. Ukázala ses nečekaně užitečná.“

Něco ve mně se pohnulo, umocnilo to moje podráždění. Hněv se mnou prohnal jako vlna tsunami, dočista mi zaplavil tělo. Co si o sobě ten chlap myslel? Co jsem přijela, otravoval mi život a nakonec se mě o něj pokusil připravit. Byla jsem ochotná to nechat být s tím, že jakmile odjedu, ten jeho namyšlený obličej už nikdy neuvidím. Jeho výhrůžka byla poslední kapka, převážila misky vah v jeho neprospěch. Měla jsem plné zuby toho, jak se mnou neustále někdo snažil zametat.

Vrátila jsem se ke stolu, rukama se zapřela o desku a naklonila se k Louiemu usazenému na druhé straně, abych mu zpříma pohlédla do očí. Když jsem promluvila, vůbec jsem svůj hlas nepoznávala. Byl stejně ledový jako moje nitro. „Nebo se ujistím, že se všichni ti neklidní, podráždění duchové z moře vrátí a až do smrti tě budou pronásledovat.“

Pochybovačně si odfrkl. „To nedokážeš.“

„Že ne?“

Pohledem jsem vyhledala Zeka, který postával nedaleko Louieho a náš rozhovor pozorně poslouchal, a významně na něj kývla. Neměli jsme smluvený žádný postup, netušila jsem, co udělá, nebo jestli mu vůbec dojde, že by něco udělat měl. Ale Louie zbledl a vyděšeně se ohlédl, a to samo o sobě mi ke spokojenosti bohatě stačilo.

Zeke na mě zmateně zamrkal, ale rychle pochopil. Přistoupil k muži za stolem a položil mu ruku na rameno. Jeho nehmotná končetina prošla přímo do Louieho těla. Ten byl v mžiku na nohou, otřásaje se jako mokrý pes. Oči měl vytřeštěné, tvář bílou jako stěna. Zeka sice neviděl, ale jeho mrtvolný chlad cítil.

„Co to sakra bylo?“

„Varování.“ Napodobila jsem Kana a odhalila zuby v (snad) výhrůžném úsměvu. „Radím ti dobře, Louie, nepokoušej mě. Nebude se ti líbit, co se stane.“

S tím jsem ho opustila a s hlavou hrdě vztyčenou vypochoďovala z kanceláře. Hněv opadl a nahradil ho šok. Nemohla jsem uvěřit, že jsem mu vážně vyhrožovala. A co víc, že to zabralo! Nahnala jsem mu strach! Já, Mackenzie Sinclairová, Chodící pohroma, kterou nikdo nebral vážně! Byl to neskutečný, opojný pocit.

Extáze mě přešla podstatně rychleji, než jsem čekala. Sotva se za mnou zavřely dveře výtahu, jako kdyby na mě padla tíha celého světa. Ramena mi klesla, jak jsem zhluboka vydechla. Být hrozivá bylo stejnou měrou vzrušující i vyčerpávající. Kdo by to jen řekl?

Pro Zeka očividně platilo jen to první, protože kolem mě nepřestával nadšeně poskakovat ani po odchodu z budovy METLY. „To bylo úžasné! Viděla jsi, jak se klepal?“

Zasmála jsem se. Bylo dětinské někoho takto děsit? Trochu. Ale jestli si to někdo zasloužil, tak Louie. „Div si nenadělal do kalhot.“

Předběhl mě a přinutil zastavit. Ještě nikdy mi nepřípadal tak... živý. Jako by ho náš uličnický kousek nabil novou energií. „Můžeme to udělat znova?“ Skrz tlusté brýle na mě udělal psí oči. „Prosím?“

Můžeme? Ano. Měli bychom? Rozhodně ne. Ale lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem si ten úžasný pocit moci nechtěla zopakovat. „Uvidíme. Hlavně nikoho nestraš sám, ano? Nebo si na tebe došlápne nějaký lovec.“

Mrkla jsem a jeho nadšení bylo pryč. Obličej mu naplnila směsice obav a nelibosti. „Kane?“

Těžko. Ten měl tak plné ruce s lovením Jacka Rozparovače, svého úhlavního nepřítele, že mu ani nezbýval čas se ozvat. Jasně, naše cesty se rozešly sotva před dvěma týdny a nečekala jsem, že si budeme každý večer před spaním volat, abychom si popřáli dobrou noc. Ale po tom, jak jsme se rozloučili... Mohl mi aspoň dát vědět, že byl pořád naživu.